

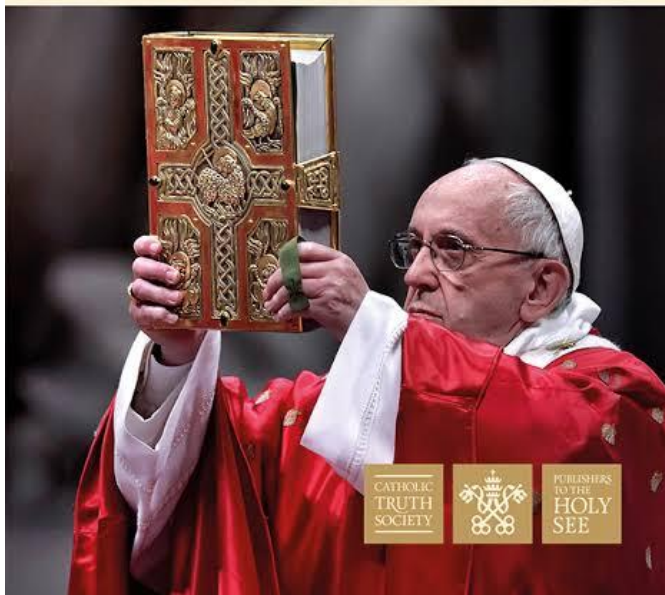
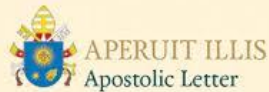
พระสมณลิขิตจากพระสันตะปาปาฟรานซิส

Apostolic Letter “Aperuit Illis”

“พระองค์ทรงเปิดใจของพวกเขา”

ทรงลิขิต “วันอาทิตย์เป็นวันแห่งพระวาจาของพระเจ้า”

POPE FRANCIS
THE SUNDAY OF
THE WORD OF GOD

CATHOLIC
TRUTH
SOCIETY

PUBLISHERS
TO THE
HOLY
SEE

1. “พระองค์ทรงเปิดใจพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์” (ลก. 24: 45) นี่คือนิยามที่แท้จริงของพระผู้ทรงเสด็จกลับคืนพระชนม์ชีพก่อนที่จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระเยซูคริสต์ทรงปรากฏองค์แก่บรรดาศิษย์ที่กำลังชุมนุมกันอยู่ ทรงหักปมที่พันอยู่กับพวกเขา และทรงเปิดใจให้พวกเขาเข้าใจพระคัมภีร์ ท่ามกลางศิษย์ที่มีความกลัวและยังคงตกตะลึงความหมายแห่งพระธรรมล้ำลึกปัสกาที่ว่าตามแผนการนิรันดร์ของพระบิดาเจ้าพระองค์ต้องรับการทรมานและกลับคืนชีพจากความตายเพื่อนำมาซึ่งการยกโทษบาป (เทียบ ลก. 24: 24-25; 46-47) แล้วพระองค์ก็ทรงสัญญาที่จะส่งพระจิตผู้ที่ทรงจะประทานผลแก่กำลังให้พวกเขาเป็นประจักษ์พยานแห่งพระธรรมล้ำลึกที่ช่วยให้เรารอดนี้ (เทียบ ลก. 24:49)

ความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเสด็จกลับคืนพระชนม์ ชุมชน และพระคัมภีร์ คือแก่นแห่งอัตลักษณ์ของพวกเราในฐานะที่เป็นคริสตชน หากปราศจากซึ่งพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเปิดใจพวกเราสู่ความจริงนี้ เป็นไปไม่ได้เลยที่เราจะเข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างลึกซึ้ง แต่ในเชิงกลับกันก็เป็นความจริงที่คล้าย ๆ กัน: หากปราศจากพระคัมภีร์เหตุการณ์ต่าง ๆ ในพันธกิจของพระเยซูคริสต์และของ

พระศาสนจักรในโลกนี้ ก็จะเป็นสิ่งที่เราไม่อาจที่จะเข้าใจได้ ดังนั้นนักบุญเยโรมได้กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า “การไม่รู้จักพระคัมภีร์คือการไม่รู้จักพระเยซูคริสต์” (*Commentary on the Book of Isaiah, Prologue: PL 24,17B*)

2. ณ ช่วงเวลาปิดปีมหากาพย์พิเศษแห่งพระเมตตาพ่อได้เสนอให้มี “การจัดวันอาทิตย์พิเศษขึ้นมาวันหนึ่งเพื่ออุทิศอย่างสิ้นเชิงให้กับ พระวาจาของพระเจ้าเพื่อที่พวกเราจะได้ชื่นชมกับความมั่งคั่งอันหาที่สุดมิได้ที่มีอยู่ในการเสวนาอย่างสม่ำเสมอระหว่างพระเจ้กับประชากรของพระองค์” (*Misericordia et Misera, ข้อ 7*) การอุทิศวันอาทิตย์พิเศษวันหนึ่งในปีปฏิทินจารีตพิธีแต่พระวาจาของพระเจ้าสามารถทำให้พระศาสนจักรมีประสบการณ์ใหม่ว่าพระเจ้าทรงเปิดชุมทรัพย์แห่งพระวาจาของพระองค์ซึ่งทำให้พวกเราสามารถประกาศความมั่งคั่งอันคำนวณมิได้ของพระวาทะพระเจ้าต่อชาวโลก ณ ตรงนี้ที่ต้องทำให้พวกเรานึกถึงคำสอนของนักบุญเอเฟรม “ข้าแต่พระเจ้า ใครจะสามารถเข้าใจความสมบูรณ์มั่งคั่งแม้แต่พระวาจาเพียงคำเดียวของพระองค์? อันเป็นแรงดลใจพวกเรามากกว่าที่เราจะเข้าใจ พวกเราเป็นเสมือนคนกระหายน้ำที่ได้ดื่มจากน้ำพุ พระวาจาของพระองค์แผ่ไปด้วยหลายแง่มุมมองซึ่งขึ้นอยู่กับผู้ที่ศึกษา

พระวณะเหล่านั้น พระเจ้าทรงใส่หลากสิ่งไปในพระวาจาของพระองค์ด้วยความสวยงามในสี่สรรต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ศึกษาจะได้สามารถพิศพ่งสิ่งที่กระตุ้นใจพวกเขา พระองค์ทรงซ่อนขุมทรัพย์ทั้งหมดไว้ในพระวาจาของพระองค์ เพื่อให้เราแต่ละบุคคลจะได้พบกับความมั่งคั่งสมบูรณ์ในสิ่งที่ผู้นั้นพิศพ่งไตร่ตรอง” (*Commentary on the Diatessaron*, 1, 18)

โดยอาศัยสมณลิขิตฉบับนี้ พ่อมีความประสงค์ที่จะตอบสนองต่อการขอร้องหลายประการที่พระศาสนจักรทั้งหมดทำการเฉลิมฉลองด้วยเป้าประสงค์เดียวกัน นั่นคือ วันอาทิตย์แห่งพระวาจาของพระเจ้า บัดนี้ต้องกระทำให้เป็นสิ่งปกติสำหรับชุมชนคริสตชนที่จัดเวลาพิเศษไว้เพื่อไตร่ตรองถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่แห่งพระวาจาของพระเจ้าเพื่อการดำเนินชีวิตประจำวัน พระศาสนจักรท้องถิ่นต่างๆพากันหาวิธีที่จะทำให้สัตบุรุษเข้าถึงพระคัมภีร์ได้ง่ายขึ้น เพื่อเพิ่มความกตัญญูของพวกเขาต่อของขวัญอันยิ่งใหญ่นี้ และเพื่อที่จะช่วยพวกเขาใช้ความพยายามทุกวันที่จะเป็นประจักษ์พยานถึงคำสอนของพระคัมภีร์

สภาพระสังคายนาวาติกัน ที่ 2 เตือนใจพวกเราให้ได้พบกับพระวาจาของพระเจ้า ซึ่งต้องขอบใจธรรมบัญญัติด้วย

ข้อความเชื่อ “*Dei Verbum*” ซึ่งเป็นเอกสารสำคัญที่พวกเราสมควรอ่านและรับมาดำเนินชีวิตใหม่ ในสาระของธรรมนูญดังกล่าวอธิบายธรรมชาติของพระคัมภีร์ไว้อย่างชัดเจน การถ่ายทอดจากชนรุ่นหนึ่งสู่ชนอีกรุ่นหนึ่ง (บทที่ 2) แรงดลใจจากพระเจ้า (บทที่ 3) การยอมรับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเก่าและใหม่ (บทที่ 4 และ 5) และความสำคัญของพระคัมภีร์ต่อชีวิตของพระศาสนจักร (บทที่ 6) เพื่อเผยแพร่คำสอนนี้พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงเรียกให้มีการประชุมซิน็อดบิชอปในปี ค.ศ. 2008 เรื่อง “พระวาจาของพระเจ้าในชีวิตและพันธกิจของพระศาสนจักร” จากนั้นพระองค์ทรงออกสมณสาส์นเตือนใจ ชื่อ “*Verbum Domini*” ซึ่งในเนื้อหาคำสอนของเอกสารชิ้นนี้ยังคงเป็นพื้นฐานสำหรับชุมชนต่างๆอยู่ [1] เอกสารนั้นเน้นอย่างเป็นพิเศษถึงคุณค่าแห่งพระวาจาของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของจารีตพิธีกรรม ซึ่งคุณสมบัติแห่งศีลศักดิ์สิทธิ์ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน [2]

จึงเป็นความเหมาะสมที่ชีวิตแห่งประชากรของเราจะต้องปรากฏชัดเจนเสมอในความสัมพันธ์กับพระวาจาทรงชีวิตที่พระเจ้าไม่ทรงเบื่อหน่ายเลยที่จะตรัสกับพระศาสน

จักรเสมียนชายของพระองค์ เพื่อที่ชายของพระองค์จะได้
เจริญเติบโตขึ้นในความรักและเป็นประจักษ์พยานที่ซื่อสัตย์

3. เพราะฉะนั้นพ่อจึงขอประกาศว่า วันอาทิตย์ที่สามของ
เทศกาลธรรมดา จะเป็นวันที่อุทิศให้กับการฉลอง
การศึกษา และการเผยแผ่พระวาจาของพระเจ้า ดังนั้นวัน
พระวาจาของพระเจ้าจะเป็นส่วนหนึ่งที่มีความเหมาะสมใน
ช่วงเวลาของปีที่เราได้รับการสนับสนุนให้สร้างสัมพันธ์
อันดีกับพี่น้องชาวยิวและอธิษฐานภาวนาเพื่อความเป็น
เอกภาพของคริสตชน นี่เป็นอะไรที่มากกว่าการบังเอิญ
การเฉลิมฉลองวันอาทิตย์พระวาจาแห่งพระเจ้ามีคุณค่าเชิง
เอกภาพของคริสตชน เพราะพระคัมภีร์ระบุไว้สำหรับผู้
ที่ยอมรับฟังแล้ว เป็นหนทางสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกันที่มั่นคง
แท้จริง

ชุมชนต่าง ๆ จะหาวิธีการของตนเพื่อฉลองวันอาทิตย์
นี้ด้วยความสง่าเป็นพิเศษ แต่ความสำคัญอยู่ที่การเฉลิม
ฉลองข้อความพระคัมภีร์ที่ใช้ในการเฉลิมฉลองศีลมหาสนิท
(พิธีบูชาขอบพระคุณ) เพื่อให้สัตบุรุษมุ่งความสนใจไปยัง
คุณค่าแห่งพระวาจาของพระเจ้า ในวันอาทิตย์นี้เองจะมี
ความเหมาะสมเป็นพิเศษที่จะให้ความสำคัญไปยังการ

ประกาศพระวาจาของพระเจ้าและเน้นให้เกียรติพระวาจาใน บทเทศน์ บิชอปอาจทำพิธีแต่งตั้งผู้อ่านหรือจัดอะไรทำนอง นี้เพื่อที่จะชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการประกาศพระวาจา ของพระเจ้าในจารีตพิธี ในบริบทนี้ควรรื้อฟื้นความ พยายามที่จะให้การอบรมสัตบุรุษซึ่งจำเป็นที่จะต้องเป็นผู้ ประกาศพระวาจาที่แท้จริงเฉกเช่นที่มีการปฏิบัติกันในกรณี ของผู้ถือเทียนและบริกรพิเศษสำหรับศีลมหาสนิท นาย ชุมพาบาล ผู้นำพระศาสนจักรยังสามารถหาวิธีมอบหนังสือ พระคัมภีร์ หรือหนังสือศรัทธาสักเล่มหนึ่งแก่บรรดาสัตบุรุษ สำหรับการเรียนรู้และการอ่าน เพื่อสร้างความชื่นชอบ ปลุก จิตสำนึกในการสวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการภาวนาแบบ “*lectio divina*”

4. การที่ประชากรอิสราเอลได้กลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอน หลังจากที่อยู่พวยไปยังอาณาจักรบาบิโลน ได้มีการเฉลิมฉลองกันด้วยการอ่านธรรมบัญญัติในที่สาธารณะ ในหนังสือ ของประกาศกเนหะมีย์ พระคัมภีร์เล่าให้พวกเราฟังถึง เหตุการณ์อันน่าตื่นตื้นเต้นนั้น ประชากรพากันมาชุมนุมกันที่ กรุงเยรูซาเล็ม ณ จัตุรัสหน้า ที่เรียกว่า “Water Gate” เพื่อ ฟังธรรมบัญญัติ พวกเขาอยู่กันอย่างกระจัดกระจายในที่ เปลี่ยว แต่บัดนี้พวกเขาสามารถมาอยู่รวมกันได้ “เป็นหนึ่งใน

เดียวกัน” ล้อมรอบพระคัมภีร์ (นหม. 8: 1) ประชากรทุกคน “ตั้งใจฟัง” (นหม. 8: 3) การอ่านพระคัมภีร์ด้วยการรับรู้ในคำพูดเหล่านั้นพวกเขาจะได้พบกับความหมายกับประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตของตน ปฏิบัติการต่อการประกาศนั้นเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกทางอารมณ์และน้ำตา หนังสือเลวินิตีซึ่งเป็นธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้สร้างอารมณ์เพื่อประชากรจะได้เข้าใจการอ่าน และเนหะมียซึ่งเป็นผู้ว่าราชการและเอสราผู้เป็นสมณะ ผู้เชี่ยวชาญกฎหมายและเหล่าตระกูลเลวีซึ่งเป็นผู้ช่วยสมณะในโรงสวดซึ่งสอนประชากรนั้นกล่าวกับประชากรว่า “วันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์แห่งพระเจ้าของท่าน จงอย่าได้เศร้าโศกเสียใจหรือร้องไห้” เพราะประชากรทุกคนต่างรำไห้เมื่อได้ฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า จากนั้นเขาจึงตรัสว่า “จงไปตามทางของท่าน จงกินจืดและได้ส่งต่อส่วนหนึ่งไปให้เขาเพราะไม่มีการเตรียมอะไรไว้ให้เขา เพราะว่าวันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระเจ้าของเรา ดังนั้นจงอย่างเศร้าใจ เพราะความชื่นชมยินดีในพระเจ้านั้นเป็นพลังของท่าน” (ยหม. 8: 8-10)

คำพูดเหล่านี้บรรจุไว้ซึ่งคำสอนอันยิ่งใหญ่ พระคัมภีร์มิใช่เป็นมรดกของเพียงบางคน ยิ่งกว่านั้นมิใช่เป็นการรวบรวมหนังสือต่าง ๆ ไว้เพื่อประโยชน์ของอภิสิทธิ์ชนเพียง

บางท่าน พระคัมภีร์เป็นของคนเหล่านั้นที่ถูกเรียกให้ฟัง
 ศาสน์และและยอมรับคำพูดเหล่านั้น บางครั้งอาจมีแนวโน้ม
 ที่จะผูกขาดหนังสือศักดิ์สิทธิ์นี้ไว้กับคนบางกลุ่ม ซึ่งจะเป็น
 เช่นนั้นไม่ได้ พระคัมภีร์เป็นหนังสือสำหรับประชากรของ
 พระเจ้าซึ่งในการฟังพระวาจาเหล่านั้นจะขับเคลื่อนจากการ
 ที่ต่างคนต่างอยู่และแตกแยกกันสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกัน
 พระวาจาของพระเจ้ารวบรวมผู้ที่มีความเชื่อให้เป็นหนึ่ง
 เดียวกันและทำให้พวกเขาเป็นประชากรหนึ่งเดียว

5. ในความเป็นเอกภาพที่เกิดจากการฟังนี้ นายชุมพาบ
 ผู้นำพระศาสนจักรเป็นผู้รับผิดชอบคนแรกที่ต้องอธิบาย
 พระคัมภีร์และช่วยให้ทุกคนเข้าใจ เนื่องจากพระคัมภีร์เป็น
 หนังสือของประชากร ผู้ที่ถูกเรียกให้เป็นศาสนบริกรของ
 พระวาจา ซึ่งต้องรู้สึกว่าเป็นความจำเป็นที่เร่งด่วนและต้อง
 ทำให้ชุมชนเข้าถึงให้จงได้

บทเทศน์มีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะว่าในบท
 เทศน์มีคุณสมบัติดูจลึงคล้ายศีล “a quasi-sacramental
 character” (*Evangelii Gaudium*, ข้อ 142) การช่วย
 สัตบุรุษให้เข้าถึงพระวาจาของพระเจ้าได้อย่างล้าลึกโดย
 อาศัยคำพูด คำอธิบายที่เรียบง่ายและเหมาะสมซึ่งจะทำให้

ตัวของศาสนบริกรเองพบกับ “ความสวยงามแห่งภาพพจน์ที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงใช้ในการส่งเสริมให้ทุกคนกระทำแต่ความดีอันเป็นประโยชน์สุข” (ibid)

อันที่จริงแล้วสำหรับสัตบุรุษจำนวนมากน่าจะเป็นโอกาสเดียวที่พวกเขาจะได้รับ ความงดงามแห่งพระวาจาของพระเจ้าเพื่อที่จะนำไปปฏิบัติประจำวัน ผลที่ตามมาคือต้องอุทิศเวลาอย่างเพียงพอในการเตรียมบทเทศน์ ไม่ควรละเลยที่จะวิเคราะห์อย่างดีจากบทอ่าน ผู้เทศน์ไม่ควรเทศน์ยาวเกินไปหรือโอ้อวดความรู้ หรือออกนอกเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับพระวรสาร เมื่อเราใช้เวลาในการสวดและรำพึงจากพระวรสาร พวกเราสามารถที่จะพูดออกจากใจ ซึ่งจะทำให้เราสามารถเข้าถึงจิตใจของผู้ที่ฟังเราโดยที่เรามอบสิ่งที่สำคัญและสามารถที่จะทำให้บังเกิดผล ขอให้พวกเราจงอย่าได้เบื่อกับที่จะอุทิศเวลาและการสวดภาวนาต่อพระคัมภีร์เพื่อที่ทุกคนจะได้ยึดถือพระคัมภีร์ “ไม่ใช่เป็นคำพูดของมนุษย์ แต่เป็นเรื่องจริงซึ่งได้แก่พระวาจาของพระเจ้า” (1 ธส. 2: 13)

ครุคำสอนก็เช่นเดียวกันในพันธกิจช่วยเหลือผู้คนที่ เจริญเติบโตขึ้นในความเชื่อควรที่จะมีความรู้ลึกกว่าเป็นเรื่อง

เร่งด่วนที่จะต้องฟื้นฟูตนเองโดยอาศัยความคุ้นเคยและการศึกษาพระคัมภีร์ นี่จะเป็นการช่วยพวกเขาให้ส่งเสริมผู้ฟังมีการเสวนากันอย่างแท้จริงกับพระวาจาของพระเจ้า

6. ก่อนที่จะพบศิษย์ที่รวมตัวกันอยู่ในห้องที่ลึกลงและก่อนที่จะเปิดใจพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์ (เทียบ ลก. 24: 44-45) พระเยซูคริสต์ผู้เสด็จกลับคืนพระชนม์ชีพได้ปรากฏพระองค์กับศิษย์สองคนที่กำลังเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังตำบลเอมมาอูส (เทียบ ลก. 24: 13-35) เรื่องราวของนักบุญลูคาบันทึกไว้ว่า นี่เกิดขึ้นในวันที่พระเยซูคริสต์ทรงเสด็จกลับคืนพระชนม์ชีพคือวันอาทิตย์ ศิษย์สองคนกำลังถกเถียงกันถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้เองเกี่ยวกับการทรมานและความตายของพระเยซูคริสต์ การเดินทางของพวกเขาเปี่ยมด้วยความเศร้าเสียใจและความผิดหวังในความตายที่ร้ายกาจเช่นนี้ พวกเขาหวังว่าพระองค์จะเป็นพระผู้ไถ่ซึ่งจะทำให้พวกเขาเป็นอิสระ แต่กลับพบว่าตนกำลังเผชิญกับการเป็นที่สะดุดของไม้กางเขน พระผู้เสด็จกลับคืนพระชนม์ทรงดำเนินเข้าไปใกล้พวกเขา แต่พวกเขาก็จำพระองค์ไม่ได้ (เทียบ ลก. 24 ข้อ 16) พระองค์ทรงถามพวกเขาตลอดเส้นทางและเมื่อเห็นว่าพวกเขาไม่ทราบความหมายแห่งการทรมานและความตายของพระองค์ จึง

อุทานว่า “โอ เจ้าคนเขลาเอ๋ย ใจของเจ้าช่างเชื่องช้าเสียเหลือเกิน” (ข้อ 25) จากนั้นพระองค์สาธยาย “เริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาประกาศกพระองค์ทรงอธิบายให้เขาทราบถึงสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับพระองค์ที่มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์” (ข้อ 27) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอรรถกถาพระองค์แรก! พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมไม่เพียงแต่จะทำนายถึงสิ่งที่พระองค์จะทำให้สำเร็จไปเท่านั้น แต่พระองค์เองทรงปรารถนาที่จะสื่อสารต่อพระวาจาเหล่านั้นเพื่อที่จะทำให้อประวัติศาสตร์แห่งการไถ่กู้ปรากฏขึ้นซึ่งความสำเร็จนั้นซึ่งพวกเราพบได้ในองค์พระเยซูคริสต์

7. คัมภีร์เป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งพูดถึงพระเยซูคริสต์และประกาศว่าพระองค์เป็นผู้ที่จะต้องทนทุกข์ทรมานแล้วจะเสด็จเข้าสู่พระสิริรุ่งโรจน์ (เทียบ ข้อ 26) ไม่ใช่เป็นเพียงบางส่วนแต่พระคัมภีร์ทั้งหมดกล่าวถึงพระเยซูคริสต์ นอกเหนือไปจากพระคัมภีร์แล้ว ความตายและการกลับคืนชีพของพระองค์จะต้องทำให้พวกเราเข้าใจได้อย่างถูกต้อง นี่คือเหตุผลที่การประกาศความเชื่อโบราณที่สุดเน้นว่า “พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของเราตามความในพระคัมภีร์ กล่าวคือ พระองค์ถูกฝัง ทรงกลับคืนชีพในวันที่สามตามความในพระคัมภีร์ และพระองค์

ทรงประจักษ์พระองค์แก่เซฟัส” (1 คร. 15: 3-5) เนื่องจากพระคัมภีร์พูดถึงพระเยซูคริสต์ในทุกชั้นทุกตอน ซึ่งสามารถทำให้พวกเราเชื่อได้ว่าความตายและการเสด็จกลับคืนชีพไม่ใช่เป็นเรื่องของความเร้นลับ แต่เป็นประวัติศาสตร์ และเป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อสำหรับศิษย์ของพระองค์

นอกนั้นยังมีความสัมพันธ์อันลึกลับที่เชื่อมโยงพระคัมภีร์กับความเชื่อของผู้ที่มีความเชื่อ เพราะความเชื่อเกิดจากการฟังและสิ่งที่ได้รับจากการฟังมานั้นมีพื้นฐานอยู่ในพระวาจาของพระเจ้า (เทียบ รม. 10: 17) ผู้ที่มีความเชื่อจึงจำเป็นต้องฟังด้วยความตั้งใจต่อพระวาจาของพระเจ้าทั้งในการเฉลิมฉลองจารีตพิธีกรรมและในการอธิษฐานภาวนา และการรำพึงไตร่ตรองของตน

8. การเดินทางที่พระเจ้าผู้เสด็จกลับคืนพระชนม์ชีพไปกับศิษย์แห่งตำบลเอมมาอูสจบลงด้วยการรับประทานอาหาร ผู้เดินทางลึกลับได้รับการขอร้องแบบรบเร้าของเขา “จงพักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำและวันก็ล่วงไปมากแล้ว” (ลก. 24: 29) พวกเขาที่นั่งลงที่โต๊ะอาหาร พระเยซูคริสต์ทรงหยิบขนมปังขึ้นมาหัก ถวายพร และส่งไปให้เขาทั้งสอง

ณ บัดดลนั้นตาของพวกเขา ก็เปิดออก พวกเขาจำพระองค์
ได้ทันที (เทียบ ลก. 24 ข้อ 31)

เหตุการณ์ฉากนี้แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงสาย
สัมพันธ์ที่ตัดไม่ขาดระหว่างพระคัมภีร์กับศีลมหาสนิท แจก
เช่นที่สภาพระสังคายนาวาติกัน ที่ 2 สอนไว้ “พระศาสน
จักรรวายเกียรติแด่พระคัมภีร์เสมอแจกเช่นที่ใ้เกียรติต่อ
พระวรกายของพระเยซูคริสต์เองในประเด็นที่ว่าพระศาสน
จักรไม่เคยหยุดยั้งโดยเฉพาอย่างยิ่งในจารีตพิธีกรรมที่จะ
รับป้งแห่งชีวิตและมอบใ้กับสัตบุรุษจากพระแท่นแห่งพระ
วาจาของพระเจ้าและพระกายของพระเยซูคริสต์เจ้า” (*Dei
Verbum*, ข้อ 21)

การอ่านพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอและการเฉลิมฉลอง
ศีลมหาสนิท (พิธีบูชาขอบพระคุณ) ทำให้เป็นไปได้สำหรับ
พวกเราที่จะเห็นว่าพวกเราเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน ใน
ฐานะคริสตชนพวกเราเป็นประชากรหนึ่งเดียวกัน ต่าง
เดินทางด้วยกันตลอดเวลาแห่งประวัติศาสตร์ ได้รับการทำนุ
บำรุงจากพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงประทับอยู่ท่ามกลางเรา ผู้
ทรงตรัสกับพวกเราและหล่อเลี้ยงพวกเรา การอุทิศเวลา
เพียงวันหนึ่งใ้กับพระคัมภีร์ไม่ควรถือว่าเป็นเหตุการณ์

ประจำปี แต่จะต้องเป็นเหตุการณ์ตลอดปี เพราะพวกเรามีความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องเจริญเติบโตขึ้นในความรักและความรักต่อพระคัมภีร์และต่อพระเจ้าที่เสด็จกลับคืนพระชนม์ชีพ ผู้ทรงยังคงตรัสพระวาจาต่อไปและทรงหักปึงในชุมชนของผู้ที่มีความเชื่อ ด้วยเหตุนี้พวกเราจำเป็นต้องพัฒนาความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระคัมภีร์ มิฉะนั้นแล้วหัวใจของพวกเราจะเย็นชาและดวงตาของเราจะปิดลงซึ่งจะทำให้พวกเราต้องเผชิญกับความมืดเหมือนตาบอดในหลากหลายรูปแบบ

พระคัมภีร์และศีลศักดิ์สิทธิ์จึงเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้ เมื่อมีการประกอบพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์จะได้รับแสงสว่างจากพระวาจาของพระเจ้า นี่ต้องกลายเป็นเป้าหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้นถึงกระบวนการที่พระเยซูคริสต์จะทรงเปิดใจของพวกเราให้ได้ทราบถึงงานไถ่กู้ของพระองค์ พวกเราควรจำไว้เสมอถึงคำสอนที่มีอยู่ในหนังสือวิวรณ์: พระเยซูคริสต์ทรงยืนอยู่ที่หน้าประตูและทรงเคาะเรียก หากใครได้ยินเสียงและเปิดประตูให้พระองค์ พระองค์จะเสด็จเข้าไปข้างในและจะทรงร่วมรับประทานอาหารกับเขา (เทียบ วว. 3: 20) พระเยซูคริสต์ทรงเคาะที่ประตูของพวกเราด้วยพระวาจาของพระคัมภีร์ ถ้าพวกเราได้ยินเสียงของพระองค์และเปิดประตู

แห่งจิตใจของเรา พระองค์ก็จะทรงเข้ามาในชีวิตของพวกเรา และจะทรงประทับอยู่กับพวกเราตลอดไป

9. ในจดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธีซึ่งดูเหมือนจะเป็น ประจักษ์พยานแห่งชีวิตจิตของตน นักบุญเปาโลขอรับรอง เพื่อนร่วมงานที่ซื่อสัตย์ของตนให้หันไปฟังพระคัมภีร์เสมอ ท่านอัครสาวกเชื่อมั่นว่า “พระคัมภีร์ทุกข้อความได้รับแรง ดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ในการสอน สำหรับการ พิสูจน์ สำหรับการแก้ไข และสำหรับการอบรมในความชอบ ธรรม” (ทธ.13: 16) การตักเตือนทิโมธีของเปาโลเป็น พื้นฐานแห่งคำสอนของธรรมนูญ “*Dei Verbum*” เกี่ยวกับ เรื่องแรงดลใจแห่งพระคัมภีร์ ซึ่งย้าถึง เป้าหมายแห่งการไถ่ กู้ มิติชีวิตจิต และหลักแห่งการประสูติ (*incarnation*) ที่อยู่ ภายในพระคัมภีร์

ประการแรก พุดถึงคำเตือนใจของเปาโลถึงทิโมธี ใน เอกสาร “*Dei Verbum*” ย้าว่า “พวกเราต้องยอมรับว่าพระ คัมภีร์สอนอย่างมั่นใจ อย่างซื่อสัตย์ และปราศจากซึ่งความ หลงผิด ซึ่งความจริงที่พระเจ้าเพื่อเห็นแก่ความรอดของ พวกเรา ทรงปรารถนาที่จะมอบทุกสิ่งไว้ในพระคัมภีร์” (ข้อ 11) เนื่องจากพระคัมภีร์สอนโดยมุ่งไปยังความรอดโดย

อาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (เทียบ 2 ทธ. 3: 15) ความจริงในนั้นจึงเป็นประโยชน์ต่อความรอดของพวกเรา พระคัมภีร์มิใช่การรวบรวมหนังสือประวัติศาสตร์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับ แต่มุ่งไปที่ความรอดอย่างครบถ้วนของบุคคล การจัดหนังสือพระคัมภีร์ที่ชัดเจนทางประวัติศาสตร์ไม่ควรทำให้พวกเราหลงใหลเป้าหมายสำคัญอันดับแรกคือความรอดของพวกเรา ทุกสิ่งชี้ไปยังเป้าหมายนี้และเป็นแก่นแห่งธรรมชาติของพระคัมภีร์ซึ่งก่อรูปร่างขึ้นเป็นประวัติศาสตร์แห่งความรอดซึ่งพระเจ้าทรงตรัสและทรงกระทำเพื่อที่จะได้พบกับมนุษย์ทุกคนและเพื่อที่จะช่วยให้พวกเขาพ้นจากความชั่วและความตาย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายแห่งความรอดนี้พระคัมภีร์เดชะพระจิตทรงประทานให้คำพูดมนุษย์ถูกจารึกไปตามภาษามนุษย์นั้นกลายเป็นพระวาจาของพระเจ้า (เทียบ *Dei Verbum*, ข้อ 12) บทบาทของพระจิตในพระคัมภีร์มีมาแต่ก่อนสร้างโลก หากปราศจากซึ่งการกระทำของพระจิตจะมีความเสี่ยงเสมอที่จะถูกจำกัดอยู่เพียงแค่บทความที่มีการเขียนไว้เท่านั้น นี่คงจะเป็นการเปิดหนทางสู่การอ่านชั้นพื้นฐานซึ่งจำต้องหลีกเลี่ยง มิฉะนั้นแล้วพวกเราจะทรยศต่อคุณสมบัติที่เป็นแรงบันดาลใจ เป็นพลวัต และเป็นจิต

วิญญานของข้อความพระคัมภีร์ ดังที่อัครสาวกเตือนเรา “บัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรนั้นนำไปสู่ความตาย แต่พระจิตเจ้าประทานชีวิต” (2 คร. 3: 6) ดังนั้นพระจิตเจ้าทรงทำให้พระคัมภีร์เป็นพระวาจาทรงชีวิตของพระเจ้าที่พวกเรา มีประสบการณ์และสืบทอดต่อกันเรื่อยมาในความเชื่อแห่ง ประชากรศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

10. ผลงานและบทบาทของพระจิตเจ้ามาเกี่ยวข้องไม่ใช่เพียงการลิขิตพระคัมภีร์เท่านั้น แต่พระองค์ยังกระทำการใน ตัวผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าด้วย คำพูดของบรรดาบิดาจารย์แห่งสภาพระสังคายนาเป็นการแนะนำที่ดี คือ พวกเรา ต้อง “อ่านพระคัมภีร์และตีความในความสว่างแห่ง เจตนารมณ์เดียวกันกับผู้เขียนพระคัมภีร์” (*Dei Verbum*, ข้อ 12) การไขแสดงของพระเจ้าสำเร็จบริบูรณ์ในองค์พระ เยซูคริสตเจ้า อย่างไรก็ตามพระจิตเจ้ายังไม่หยุดที่จะกระทำการต่าง ๆ อาจจะเป็นการลดความขลังของพระจิตลงไปให้ เหลือเป็นแค่แรงบันดาลใจของพระคัมภีร์และผู้เขียนต่าง ๆ ที่เป็นมนุษย์ ดังนั้นพวกเราจำเป็นต้องมีความมั่นใจในการ กระทำและผลักดันของพระจิตเพราะพระองค์ยังทรงกระทำ ด้วยวิธีของพระองค์ต่อไปในการประทาน “แรงบันดาลใจ” ทุกครั้งที่พระศาสนจักรสอนพระคัมภีร์ ทุกครั้งที่อำนาจของ

พระศาสนจักรตีความ (เทียบ *ibid*, ข้อ 10) และทุกครั้งที่ผู้มีความเชื่อแต่ละบุคคลนำพระคัมภีร์มาเป็นบรรทัดฐานแห่งการดำเนินชีวิตจิตของตน ในความหมายนี้พวกเราสามารถเข้าใจความหมายที่พระเยซูคริสต์ตรัสกับบรรดาศิษย์เมื่อพวกเขาบอกพระองค์ว่าบัดนี้พวกเขาเข้าใจความหมายในนิทานเปรียบเทียบของพระองค์แล้ว “ธรรมาจารย์ทุกคนที่มาเป็นศิษย์แห่งอาณาจักรสวรรค์ก็เหมือนกับเจ้าบ้านที่นำทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน” (มธ. 13: 52)

11. สุดท้ายในธรรมนูญ “*Dei Verbum*” ทำให้มีความชัดเจนว่า “พระวาจาของพระเจ้าที่แสดงออกมาเป็นภาษามนุษย์ก็จะเหมือนกับคำพูดของมนุษย์ทุกอย่าง ดุจพระวาจาของพระบิดาเจ้าในการส่งพระบุตรของพระองค์เสด็จมารับเอาความอ่อนแอของมนุษย์ไว้กับตนนั้นก็เหมือนมนุษย์ด้วย” (ข้อ 13) พวกเราอาจกล่าวได้ว่าการอวตารของพระวจนาตถ์ประทานรูปร่างและความหมายให้กับความสัมพันธ์ระหว่างพระวาจาของพระเจ้าและภาษามนุษย์ของพวกเราตลอดเวลาแห่งประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมปัจจุบัน เหตุการณ์นี้ก่อให้เกิดธรรมเนียมประเพณีซึ่งก็เป็นพระวาจาของพระเจ้าเช่นกัน (เทียบ *ibid.*, ข้อ 9) บ่อยครั้ง

พวกเราเสี่ยงมากที่จะไปแยกพระคัมภีร์ออกจากธรรมเนียมประเพณีโดยไม่เข้าใจว่าทั้งสองสิ่งเป็นบ่อเกิดเดียวกันของการเผยแสดงของพระเจ้า ลักษณะการเขียนแบบเก่าไม่ได้ขาดอะไรจากการเป็น “พระวาจาทรงชีวิต” ในทำนองเดียวกันธรรมเนียมประเพณีอันทรงชีวิตของพระศาสนจักรซึ่งถ่ายทอดพระวาจาทลอดมาหลายศตวรรษนั้นมาจากชนรุ่นหนึ่งสู่ชนอีกรุ่นหนึ่งต่างก็มีพระคัมภีร์เป็น “กฎสูงสุดแห่งความเชื่อของตน” (ibid., ข้อ 21) ยิ่งไปกว่านั้นอีกก่อนที่จะเป็นตัวหนังสือที่ขีดเขียนบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรขึ้นมา พระวาจาของพระเจ้าได้ถูกถ่ายทอดมาทางวาจาและเก็บรักษาไว้ด้วยความเชื่อของประชากรซึ่งยอมรับว่าเป็นประวัติศาสตร์ของพวกเขาและเป็นแหล่งแห่งอัตลักษณ์ของพวกเขา ดังนั้นความเชื่อจากพระคัมภีร์จึงมีรากฐานอยู่ในพระวาจาทรงชีวิตไม่ใช่จากตัวหนังสือ

12. เมื่อพวกเราอ่านพระคัมภีร์ภายใต้แสงสว่างแห่งเจตนารมณ์เดียวกันกับผู้เขียน จึงเป็นของใหม่เสมอ พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจะไม่มีวันเก่าเมื่อเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เพราะว่าทุกสิ่งถูกปรับเปลี่ยนไป ซึ่งต้องขอบคุณพระจิตเจ้าผู้ทรงดลใจ เป็นผู้ผลักดันข้อความพระคัมภีร์ โดยทั่วไปแล้วจะทำหน้าที่

พยากรณ์ไม่ใช่เรื่องอนาคตแต่เป็นเรื่องปัจจุบันสำหรับใครก็ตามที่ได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยพระวาจา นี้ พระเยซูคริสต์เองได้กล่าวถึงประเด็นนี้ไว้อย่างชัดเจนในตอนที่เริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ “ในวันนี้ข้อความจากพระคัมภีร์ที่ท่านได้ยินกับหูอยู่นี้เป็นความจริงแล้ว” (ลก. 4: 21) ผู้ที่ได้รับการหล่อเลี้ยงประจำวันจากพระวาจาของพระเจ้าก็เหมือนพระเยซูคริสต์จะกลายเป็นเพื่อนร่วมสมัยของทุกคนที่เขาพบ พวกเขาจะไม่ถูกล่อลวงให้จมปลักอยู่แต่ในฝันร้ายแห่งอดีตหรือฝันถึงสวรรค์บนแผ่นดินที่ยังมาไม่ถึง

พระคัมภีร์จะสำเร็จลุล่วงไปในงานพยากรณ์ที่สำคัญที่สุดในผู้ที่ฟังพระวาจา ซึ่งจะเป็นทั้งหวานและขม อันเตือนใจให้พวกเราคิดถึงคำพูดของประกาศกเอเสเคียลเมื่อท่านถูกสั่งให้กลืนกินม้วนคัมภีร์ ท่านประกาศกได้บอกกับพวกเราว่า “รู้สึกหวานเหมือนน้ำผึ้งในปาก” (อสค. 3: 3) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาพระวรสารก็เช่นเดียวกัน ณ เกาะพัทธมอส ท่านมีประสบการณ์เดียวกันกับประกาศกเอเสเคียลในการกลืนกินม้วนคัมภีร์ แต่ท่านกล่าวเพิ่มว่า “พระคัมภีร์หวานดุจน้ำผึ้งในปาก แต่พอตกถึงท้องรสชาติขมจนบอกไม่ถูก” (วว. 10: 10)

ความหวานแห่งพระวาจาขอพระเจ้าต้องทำให้พวกเรานำไปแบ่งปันกับผู้อื่นที่เราพบในชีวิตนี้แล้วประกาศความหวังที่แน่นอนที่บ่งบอกไว้ในพระคัมภีร์ (เทียบ 1 ปต. 3: 15-16) ในทำนองกลับกันความขมของพระคัมภีร์บ่อยครั้งเกิดจากการที่พวกเราารู้สึกว่านี่เป็นการยากที่จะดำเนินชีวิตตามพระวาจานั้นอย่างสม่ำเสมอ หรือกับประสบการณ์ของพวกเราที่เห็นว่าพระวาจานั้นถูกปฏิเสธว่าไม่มีความหมายสำหรับชีวิต พวกเราไม่ควรถือเอาพระวาจาของพระเจ้าว่าเป็นเรื่องเล็ก แต่ต้องยอมที่จะรับการหล่อเลี้ยงด้วยพระวาจาเพื่อที่จะยอมรับและเจริญชีวิตอย่างสมบูรณ์ในความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์และกับบรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเรา

13. การทำทนายอีกประการหนึ่งจากพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับความรัก พระวาจาของพระเจ้าเตือนใจพวกเราอยู่เสมอถึงความรักอันทรงเมตตาของพระบิดาเจ้าผู้ทรงเรียกร้องบรรดาลูก ๆ ของพระองค์ให้เจริญชีวิตในความรัก ชีวิตของพระเยซูคริสต์เปี่ยมด้วยการแสดงออกอย่างบริบูรณ์ครบครันถึงความรักของพระเจ้านี้จนไม่เหลืออะไรเลย แต่ทรงมอบให้กับทุกคนโดยไม่สงวนสิ่งใดไว้อีก ในนิทานเปรียบเทียบเรื่องลาซารัส พวกเราพบคำสอนที่มีคุณค่ามาก

เมื่อทั้งลาซาร์สและเศรซฐิตายไป เศรซฐิเห็นลาซาร์สอยู่ในอ้อมกอดของอับราฮัม จึงขอให้ลาซาร์สกลับไปเตือนพี่น้องของตนให้รักเพื่อนบ้าน มิฉะนั้นพวกเขาจะต้องได้รับการทรมานเช่นเดียวกับตน คำตอบของอับราฮัมนั้นเจ็บปวดใจมาก “พวกเรามีโมเสสและบรรดาประกาศก ให้ไปฟังพวกท่านเหล่านั้น” (ลก. 16: 29) เมื่อฟังพระคัมภีร์แล้วไปต้องปฏิบัติงานเมตตา นี่เป็นการทำทนายที่ยิ่งใหญ่สำหรับพวกเราในชีวิต พระวาจาของพระเจ้ามีอำนาจในการเปิดตาของพวกเราและทำให้พวกเราสามารถปฏิเสธปัจเจกนิยมที่ว่างเปล่าแล้วหันกลับไปยังหนทางใหม่ของการแบ่งปันและเอื้ออาทรต่อกัน

14. ช่วงเวลาที่มีความสำคัญมากที่สุดในความสัมพันธ์ของพระเยซูคริสต์กับศิษย์ของพระองค์จะพบได้ในเรื่องราวของการเปลี่ยนแปลงพระวรกายของพระองค์ พระองค์เสด็จขึ้นไปบนเขากับเปโตร ยาก็อบ และยอห์นเพื่อที่จะอธิษฐานภาวนา ผู้ประพันธ์พระวรสารบอกพวกเราว่าในขณะที่พระพักตร์และอาการของพระเยซูคริสต์เปลี่ยนเป็นสีขาวสดใสมีชายสองคนมาสนทนากับพระองค์ คือโมเสสและเอลียาห์ ซึ่งเป็นตัวแทนแห่งกฎหมายและประกาศก หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือพระคัมภีร์นั่นเอง ปฏิกริยาของเปโตรต่อภาพนี้คือ

ความแปลกใจและความชื่นชมยินดี “โอ พระอาจารย์ ที่นี่แสนสุขสบายน่าอยู่จริง ๆ ขอให้เราจงสร้างที่พักขึ้นสามหลังเถิด หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส อีกหลังหนึ่งสำหรับประกาศกเอลียาห์” (ลก. 9: 33) ณ บัดดลนั้นมีเมฆมาปิดบังพวกเขา แล้วบรรดาศิษย์ก็ตกอยู่ในความกลัว

การเปลี่ยนแปลงพระวรกายของพระองค์เตือนใจพวกเราถึงการเฉลิมฉลองพับปลาเมื่อเอสร่าและเนหะมีย์อ่านข้อความพระคัมภีร์ให้ประชากรฟังหลังจากที่กลับมาจากที่เปลี่ยว ในขณะที่เดียวกันเป็นการอำพรางพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเยซูคริสต์ในฐานะที่เป็นวิธีหนึ่งในการเตรียมตัวศิษย์เรื่องการเป็นที่สะดุดของมหาทรมาน ซึ่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าก็ถูกปกปิดด้วยเมฆที่ไปปิดบังตาศิษย์ด้วยสัญลักษณ์แห่งการประทับอยู่ของพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงตอนที่คล้ายกันเกิดขึ้นกับพระคัมภีร์เช่นเดียวกันซึ่งอยู่เหนือพระคัมภีร์เองทุกครั้งที่หล่อเลี้ยงชีวิตของผู้ที่มีความเชื่อเฉกเช่นที่สมณสาส์น “*Verbum Domini*” เตือนใจเราว่า “ในการค้นพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหมายต่างๆ ของพระคัมภีร์ เป็นความสำคัญที่ต้องเข้าใจข้อความจากตัวอักษรจนถึงเจตนารมณ์อันแท้จริง นี่ไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้น

โดยอัตโนมัติ หรือเป็นข้อความที่เข้าใจได้โดยทันที ตรงกันข้ามหนังสือที่เป็นตัวอักษรต้องได้รับการยกชูขึ้นเหนือธรรมชาติด้วย” (ข้อ 38)

15. ตามเส้นทางที่ให้การต้อนรับพระวาจาของพระเจ้าสู่ดวงใจของพวกเรา พระมารดาของพระเยซูคริสตเจ้าจะติดตามพวกเราไป พระแม่ได้รับสมญานามว่าเป็นผู้มีบุญ เพราะพระแม่เชื่อในความสำเร็จของสิ่งที่พระเยซูคริสตเจ้าตรัสไว้กับพระแม่ (เทียบ ลก. 1: 45) ความสุขแท้ของมารีย์เองซึ่งมีมาก่อนความสุขแท้ใดๆทั้งหลายทั้งปวงที่พระเยซูคริสต์ทรงประกาศเกี่ยวกับผู้ยากจน ผู้ที่เป็นทุกข์ ผู้ที่มีใจสุภาพอ่อนโยน ผู้สร้างสันติสุข และผู้ที่ถูกเบียดเบียน เพราะนี่เป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการพบความสุขแท้ประการอื่นๆ คนยากจนไม่ได้มีบุญเพราะเป็นคนยากจน พวกเขามีบุญหากจะเป็นดุจพระแม่มารีย์ คือพวกเขาต้องเชื่อในความสำเร็จแห่งพระวาจาของพระเจ้า ศิษย์ผู้ยิ่งใหญ่และเจ้านายแห่งพระคัมภีร์อีกท่านหนึ่งคือนักบุญออกัสติน ครั้งหนึ่งท่านเขียนไว้ว่า “ใครบางคนในฝูงชนเกิดกระตือรือร้นขึ้นแล้วตะโกนว่า ‘เป็นความสุขแท้แก่กรรมที่อุ้มท่าน’ แต่แล้วพระเยซูคริสต์ตอบกลับไปว่า ‘ตรงกันข้าม เป็นความสุขแท้จริงแก่ผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าแล้วนำไปปฏิบัติ’

ราวกับพูดว่า: มารดาของข้าพเจ้าที่ท่านบอกว่าเป็นผู้มีความสุขแท้ ท่านเป็นผู้มีบุญจริง เพราะว่าท่านได้รักษาพระวาจาของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะในตัวท่านพระวจนาตถ์ทรงบังเกิดมารับสภาพมนุษย์และทรงประทับอยู่ท่ามกลางเรา แต่เป็นเพราะว่าพระแม่ทรงรักษาพระวาจาของพระเจ้าซึ่งพระแม่ถูกสร้างขึ้นมาและในครรภ์ของพระแม่พระองค์เสด็จมารับสภาพมนุษย์” (*Tractates on the Gospel of John*, 10, 3)

ขอให้วันอาทิตย์พระวาจาของพระเจ้าช่วยประชากรของพระองค์ให้เจริญเติบโตขึ้นในความใกล้ชิดทางศาสนา กับพระคัมภีร์ เพราะแจกเช่นที่ผู้ประพันธ์สอนไว้แต่โบราณว่า “พระวาจาอยู่ใกล้ตัวท่านมาก อยู่ในปากของท่านและในใจของท่านเพื่อให้ท่านนำไปปฏิบัติ” (ฉธบ. 30: 14)

ให้ไว้ ณ กรุงโรมที่มหาวิหารนักบุญยอห์น ลาเตรัน
วันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 2019 วันฉลองนักบุญเยโรม
โอกาสครบรอบ 1600 ปีแห่งการมรณภาพของท่าน

ฟรานซิส

(วิชฌุ ธัญญอนันต์ – เก็บสมณอัตตานิติฉบับนี้มาแบ่งปันและไตร่ตรอง เพื่อการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมในการฟังพระวาจาของพระเจ้าทางพระคัมภีร์)

เชิงอรรถ

---

[1] Cf. AAS 102 (2010), 692-787.

[2] “The sacramentality of the word can thus be understood by analogy with the real presence of Christ under the appearances of the consecrated bread and wine. By approaching the altar and partaking in the Eucharistic banquet we truly share in the body and blood of Christ. The proclamation of God’s word at the celebration entails an acknowledgment that Christ himself is present, that he speaks to us, and that he wishes to be heard” (*Verbum Domini*, 56).